Udtalelse fra det ærede Medlem, at han ganske kunde slutte sig til Bestemmelserne i § 1 og deelvis til Bestemmelserne i § 2. De Indvendinger, det ærede Medlem fremsatte mod Bestemmelsen i sidste Afsnit af § 2, Ere Indvendinger, som jeg paa andet Sted selv har fremført. Jeg troer altsaa, at det ærede Medlems Opfattelse i sin Heelhed kommer min temmelig nær, dog med den Forskjel, at jeg ikke er vis paa, at det ærede Medlem vilde sætte ligesaa megen Priis som jeg paa den endelige Vedtagelse af Lovforslaget. For mig har det ligesiden Forpagtninger af Bondergaarde bleve almindelige, staaet klart, at det ingenlunde havde været Hensigten med Bestemmelsen i Forordningen af 15de Juni 1792 at tilstede Forpagtninger, som i Virkeligheden kun vare maskerede Bortfæstninger, og, felt om jeg deri skulde feile, saa forekommer det mig klart nok, at, efterat Loven af 19de Febr. 1861 har indført indgribende og skærpende Bestemmelser med Hensyn til Bortfæstning, vil en saadan Anvendelse af den Forpagtningsfrihed, som § 1 i Forordningen af 15de Juni 1792 har givet, ikke kunne lade sig opretholde. Det ærede 4de Medlem for 3die Kreds (Chr. Andersen) har i Anledning af en af Bestemmelserne i § 2 udtalt, hvad jeg netop ogsaa, og jeg troer med nogend Styrke, har gjort gjældende i det andet Thing, at en saadan Bestemmelse som den, hvor man i et vist Antal af Aar maa tage en mindre Afgift end i de paafølgende, meget let vil give Anviisning paa, at indvette Forpagtningscontrakterne saaledes, at de i Virkeligheden kun blive paa dette Antal Aar og ikke paa 50 Aar. Jeg har udtalt i det andet Thing, og jeg skal gjentage det her, at, dersom det kan lykkes at affatte Bestemmelsen saaledes, at den forhindrer det, som man i Virkeligheden vil forhindre, uden samtidigt dermed at forhindre en fornuftig Frihed til Afslutningen af Contracter, skulde jeg Intet have derimod, men at jeg ikke har kunnet erkjende, at man vilde kunne opnaae det ved at affatte Bestemmelsen saaledes, som den her foreligger. Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds har allerede exempelvis angivet en heel Deel Tilfælde, i hvilket det vilde være fornuftigt at bestemme en lavere Afgift i Begyndelsen af Forpagtningstiden end senere, og hvorefter det altsaa vilde være meget urigtigt ved Lov at bestemme, at Forpagtningsafgiften skulde være ens gaaende hele Forpagtningstiden igjennem. Jeg troer, at det ærede Medlem har fuldstændig Ret heri, og jeg vil føie til, at jeg troer ikke, det vil lykkes ved nogen Bestemmelse at forhindre Folk, som ville sætte sig ud derover, fra at omgaae Bestemmelsens Hensigt, hvad enten den affattes som her, eller affattes paa en anden Maade. Hvad jeg har ønsket og fremdeles ønsker maatte blive vedtaget, er § 1 uforandret, og Hovedbestemmelsen i § 2, som gaaer ud paa at forbyde Forudbetalinger eller Recognitioner ved 50aarige Forpagtninger. Kun paa et Punkt maa jeg modsige det, som det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds har anført, eller i alt Fald gjøre en modsat Betragtning gjældende. Det ærede Medlem anførte det som en Fordeel, i alt Fald i visse Tilfælde, at det stod frit for at lade Brugeren forudbetale hem Deel af det Vederlag, som Eieren betingede sig for Fordens Overdragelse. Det forekommer mig, at netop den modsatte Betragtning ofte og med Rette er gjort gjældende, hvor man overhovedet har drøftet Hensigtsmæssigheden eller rettere Uhensigtsmæssigheden af den Overdragelse af Jord, som hidtil har været den gængse for Bondergaardes Vedkommende, nemlig Livsfæste. Det forekommer mig, at det netop altid er blevet fremdraget som en af de store Skyggesider ved dette Forhold, at man ved en saadan Forudbetaling beroede Brugeren hans Driftscapital. Jeg veed meget godt, at der hyppig findes en stor Tilbøielighed netop hos Brugeren til ved en endogsaa rundelig Forudbetaling at afrigjøre sig for en Deel af den aarlige Afgift, men det forekommer mig at være en Tilbøielighed, som der ikke er nogensomhelst Anledning til at støtte. Det er jo dog i Virkeligheden netop det Samme som at sætte sin Capital ud for at faae en Livrente og saaledes fortære den idetmindste i mange Tilfælde. Det forekommer mig, at den Overdragelsesmaade af Jord, hvor Vederlaget for Fordens Overdragelse betales Aar efter Aar, uhetinget maa have Fortrin for den Overdra-